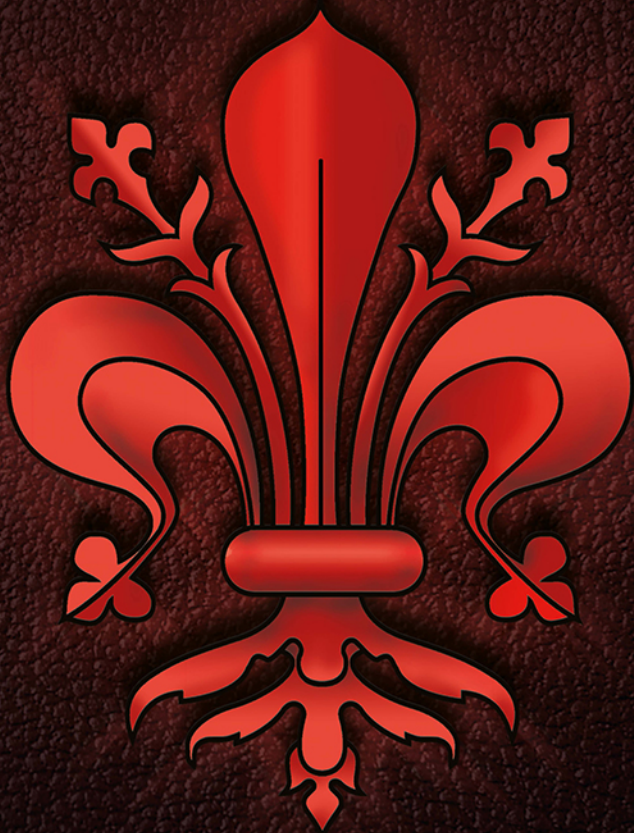

MATTEO STRUKUL

MEDICEJŠTÍ

DYNASTIE U MOCI

**MEDICEJŠTÍ:
DYNASTIE U MOCI**

I MEDICI. UNA DINASTIA AL POTERE

Copyright © 2016 by Newton Compton editori s.r.l.

Casella postale 6214, Roma

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Petra Najmanová, 2017

Obálka © Pavel Tůma - RITA, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-230-4 (pdf)

MATTEO STRUKUL

MEDICEJŠTÍ:
DYNASTIE U MOCI

PŘELOŽILA: PETRA NAJMANOVÁ

Silvi

ÚNOR 1429

I

KATEDRÁLA

SANTA MARIA DEL FIORE

Upřel zrak k nebi, které vypadalo jako prášek z lapis lazuli. Na okamžik pocítil, jak se ho zmocňuje závrať. Pak odtrhl oči a rozhlédl se kolem sebe. Uviděl zedníky, jak připravují maltu a míchají vápno se světlým pískem z Arna. Někteří z nich posedávali na zídkách a rychle dojídali snídani. Pracovali na vražedné směny. Často se stávalo, že v práci trávili celé týdny a spali mezi dřevěným lešením, mramorovými deskami, cihlami a sutí.

Více než sto loktů nad zemí.

Cosimo vklouzl mezi dřevěné lešení. Vypadalo jako ostré černé zuby fantastické bytosti.

Postupoval velmi opatrně, aby neudělal chybný krok. Ten pohled z města nad městem ho současně fascinoval i děsil.

Postupně se dostal až k nástavci pod rozestavěnou kopuli, kterému architekti a zedničtí mistři říkali tambur. Když pohlédl až za stavbu, viděl, jak dole na náměstí florentský lid vzhlíží ke katedrále Santa Maria del Fiore s vytřeštěným očima. Česači, obchodníci, řezníci, rolníci, prostitutky, hostinští a poutníci, všichni jako by pozdvihli oči v tiché modlitbě za to, aby stavební projekt Filippa Brunelleschiho konečně spatřil světlo světa. Kopule, kterou tak toužebně očekávali, konečně získávala tvar a za dokončením tohoto díla byl právě ten prchlivý holohlavý zlatník se zkaženými zuby a vznětlivou povahou.

Cosimo ho zahlédl, jak se potuluje jako bludná duše mezi hromadami materiálu a sloupy z cihel, pohroužený do svých myšlenek, téměř duchem nepřítomný a zaujatý kdo ví jakými výpočty. Jeho tvář, rozjasněná tak světlýma očima, že se podobaly kapkám alabastru zářícím na světlé pleti, byla postříkaná různými barvami a hmotami.

Zvuk kladiv ho probral z jednoho z mnoha okamžiků zamýšlení. Kováři se dali do práce. Vzduchem se nesly stovky příkazů a pokynů. Cosimo se zhluboka nadechl a přesunul zrak dolů, k základu osmiúhelníku. Obrovské ústrojí navržené Filippem Brunelleschim se bez přestání otáčelo kolem své osy. Dva volové na řetězu pokorně pokračovali v tiché chůzi v kruhu, vedeni mladým učedníkem. Tím rotačním pohybem uváděli do chodu ozubená kola a soukolí umístěná na navijáku, a zvedali tak kamenné bloky nesmírné váhy do takové výšky, která by nikdy nemohla být jiným způsobem dosažena.

Brunelleschi vynalezl ohromující stroje, nakreslil je, povolal ty nejlepší řemeslníky a tím, že na nich nechal pracovat bez přestání své dělníky, získal v krátkém čase celý arzenál zázraků, které umožňovaly zvedat a umisťovat na přesná místa mramorové desky a části dřevěných ráků na lešení, desítky pytlů s pískem a vápnem. Cosimovi se chtělo křičet, aby vypustil všechnu tu radost a uspokojení, když viděl, jakým úžasným způsobem práce postupují. Nikdo si neuměl představit kopuli s osmibokým půdorysem tribuny, nikdo! Délka šedesáti dvou loktů byla nesmírná a Filippo navrhl kopuli s rozpětím oblouku přesahujícím tento rozměr bez pomoci jakékoli viditelné opory. Žádné vnější opěrné pilíře nebo dřevěné skruže zapařené ve stavbě, jak předtím navrhoval Neri di Fioravanti. Ohromil tím i nadaci Opera del Duomo, která výstavbu kopule zadala.

Brunelleschi byl buď génius, nebo šílenec. Nebo možná oboje. A Medicejští se dali s tím géniem a šílenstvím dohromady! Cosimo jako první. Usmál se tomu odvážnému počínu

a zamyslel se nad významem, jaký to vše bude mít nejen pro město, ale i pro jeho osobu. A soudě podle toho, co se dělo tam nahoře, je tu důvod k nadšení, zvláště při pohledu na stavbu, která nepřetržitě roste jako nějaká šílená babylonská věž. Mezi plošinami a lešením se pohybovalo nekonečné množství řemeslníků: povozníci, zedníci, provazníci, tesaři, kováři a pak hostinští, určení k prodeji vína, a dokonce i kuchař s pecí na pečení chleba, který byl během přestávek podáván dělníkům. Někteří z nich šplhali po dřevěném lešení, jiní pracovali z proutěných plošin, které visely ze stropu všude kolem jako hnízda ptáků. Jako by muži požádali o pomoc čápy, aby dovedli do konce tu gigantickou stavbu.

„Co tomu říkáte, pane Cosimo?“

Byl to Filippův slabý, ale pevný hlas.

Cosimo se prudce otočil a uviděl ho před sebou, hubeného jako přízrak, s neklidnýma očima. Měl na sobě červenou tuniku a nic jiného. Jeho pohled byl těkavý, se směsí hrdosti a nevraživosti, což potvrzovalo jeho vzpurnou a prudkou povahu, která se náhle zklidnila, když se setkal s velkým duchem.

Cosimo nevěděl jistě, jestli patří k té skupině lidí, nebo ne, ale určitě byl prvorozeným synem Giovanniho Medicejského, praotce rodiny, která bezpochyby přispěla k financování a realizaci díla, a jež nejvíce podpořila Brunelleschiho kandidaturu.

„Nádhera, Filippo, nádhera.“ Jeho ústa byla připravena dát průchod nevěřícnosti, která se odrážela v jeho pohledu. „Nedoufal jsem, že uvidím tak obrovský pokrok.“

„Jsme ještě velmi daleko od cíle, to musím zdůraznit. Nejdůležitější je, pane, abyste mě nechal pracovat.“

„Dokud tu budou Medicejští, jedni z prvních mecenášů podobné nádhery, nemusíš se obávat. Na to ti dávám své slovo, Filippo. Spolu jsme začali a spolu to dokončíme.“

Brunelleschi přikývl. „Pokusím se dokončit kopuli podle klasických pravidel, jak bylo naplánováno.“

„O tom vůbec nepochybuji, můj příteli.“

Zatímco Filippo mluvil s Cosimem, jeho pohled těkal všemi směry. Od zedníků, kteří připravovali maltu a stavěli na sebe cihly, přes kováře bušící bez přestání kladivy, až k povozníkům, kteří dole na náměstí převáželi na vozech pytle s vápnem. V levé ruce držel list pergamenu, na kterém vytvořil jeden z mnoha náčrtů. V pravé ruce měl dláto. Nikdo netušil, co s ním měl v úmyslu dělat.

To mu bylo podobné.

Brunelleschi se pak kývnutím hlavy rozloučil, a stejně rychle, jak se objevil, zmizel mezi dřevěnými trámy a konstrukcí vnitřní kopule, pohlcen tím kolosálním a dechberoucím dílem, překypujícím energií a hemžící se životem. Cosimovi zůstal jen imponantní pohled na dřevěné oblouky, zatímco kolem zněly hlasy při zvedání dalšího nákladu pomocí zdvihadla.

Náhle za sebou uslyšel pronikavý hlas, který rozřízl vzduch.

„Cosimo!“

Otočil se, opřel se o lešení a uviděl svého bratra Lorenza, který se k němu blížil. Nestihl ho ani pozdravit.

„Cosimo, náš otec umírá.“

SMRT GIOVANNIHO MEDICEJSKÉHO

Jakmile vstoupil dovnitř, šla mu v ústrety Contessina, jejíž hezké tmavé oči byly smáčené slzami. Měla na sobě jednoduché černé šaty s tenkým závojem, sotva patrným na dotek.

„Cosimo...“ zašeptala. Nebyla schopna říct nic jiného, jako by všechna její síla byla soustředěna na to, aby zadržela pláč. Chtěla být silná kvůli svému milovanému manželovi. A dokázala to. Stíkl ji v náručí.

Po chvíli se odtáhla. „Běž za ním,“ řekla, „čeká na tebe.“

Otočil se na Lorenza a poprvé ten den se mu skutečně podíval do tváře. Jeho bratr ho táhl za sebou od té chvíle, kdy sestoupili po lešení a vyšli před katedrálu Santa Maria del Fiore, aby pak zběsilým tempem došli až do ulice Via Larga, kde se tyčil palác Medicejských.

Kousal si rty svými bílými zuby. Cosimo si uvědomil, jak strašně je vyčerpaný. Jeho pěkná tvář, která se obvykle zdála být odolná vůči únavě, měla v tu chvíli unavený výraz a pod jeho hlubokýma zelenýma očima byly vidět tmavé kruhy. Měl by si odpočinout, pomyslel si. V posledních dnech, od té doby co u otce propukla nemoc, se Lorenzo ještě usilovněji staral o bankovní záležitosti a bez ustání pracoval. Jeho bratr, pragmatický muž, méně zdatný v umění a literatuře, ale bezesporu obdařený bystrým a pohotovým důvtipem, byl vždy ten, kdo byl v případě potřeby připraven vzít na sebe všechno trápení a tíhu rodiny. Naproti tomu Cosimo, společně s některými

představiteli nadace Opera del Duomo, se věnoval kontrole stavu prací na kopuli dómu Santa Maria del Fiore. Jemu rodina svěčila strategii a politiku, které procházely také z velké části přes velkorysost mecenášství a umění. A i když pověření pro realizaci kopule bylo společné a formálně se vztahovalo jen a pouze k nadaci, nebyl ve Florencii nikdo, kdo by nevěděl, nakolik Cosimo podpořil a prosadil kandidaturu Filippa Brunelleschiho, která se ukázala jako vítězná. Byl to vždy on, kdo čerpal značné prostředky z rodinné pokladny, aby financoval realizaci této nádhery, která se právě završovala.

Cosimo objal svého bratra.

Pak vstoupil dovnitř.

Pokoj byl zahalen tmavým brokátem. Zatáhli závěsy na oknech a celá místnost tak byla pohroužena do slabého, mdlého světla. Pokoj ozařovaly zlaté svícny. Kvůli zápachu z rozpuštěného vosku tu bylo téměř nedýchately.

Když Cosimo uviděl svého otce, s očima vyhaslýma a zamlženýma blížící se smrti, pochopil, že už se nedá nic dělat.

Giovanni Medicejský, muž, který dovedl rodinu na nejvyšší stupínek ve městě, ho opouštěl. Jeho výraz, tak pevný a rozhodný, vypadal, jako by byl náhle zastřen jemnou šedou clonou slabosti, stínem vědomé rezignace, která z něj činila křehkou imitaci muže, kterým dříve byl. Ten pohled Cosima zasáhl víc než co jiného. Zdálo se mu nemožné, že by Giovanni, ještě před několika dny tak silný a rozhodný, mohl být zasažen horečkou tak agresivním a prudkým způsobem.

Podíval se na svou matku, která stála vedle něj a držela ho za ruku. Piccarda měla stále ještě pěknou tvář, i když byl teď její půvab poznamenán zármutkem. Dlouhé černé řasy byly poseté slzami, které vypadaly jako perly, rty rudé jako zkrvavené ostří dýky měla pevně sevřené.

Zašeptala jeho jméno a pak ztichla, protože jakékoli další slovo by bylo zbytečné.

Cosimo se vrátil pohledem ke svému otci a znovu pomyslel na nemoc, která přišla tak náhle, bez jakékoli zjevné příčiny. Když se na něj konečně Giovanni podíval, vypadal, jako by si uvědomil až nyní, že jeho syn vstoupil do pokoje, a v jeho pohledu se objevil záblesk energie. Přestože byl fyzicky oslaben, nechtěl se vzdát. A přesně v tom okamžiku ho temperament, který ho vždy charakterizoval, přiměl, aby reagoval, i kdyby to mělo být naposledy. Podařilo se mu opřít se s námahou o lokty a posadit se na posteli mezi nadýchanými péřovými polštáři, které mu pečující ruce Piccardy upravily pro větší pohodlí. Odstrčil je pohrdavým pohybem a naznačil Cosimovi, aby přišel k jeho lůžku.

Ačkoli si Cosimo slíbil, že bude silný, až ten okamžik nastane, nepodařilo se mu zadržet slzy. Pak se zastyděl za svou slabost a osušil si oči hřbetem pravé ruky.

Přistoupil k otci.

Giovanni mu chtěl říct jedinou poslední věc, než navždy odejde. Natáhl se téměř až k němu, zatímco mu Cosimo podpíral záda.

Upřel své tmavé oči do očí svého syna. Leskly se jako onyxové knoflíky v odrazu mihotavého světla svící, které vrhaly záblesky do pokoje utopeného v pološeru.

Z hrdla patriarchy vyšel hlas chraplavý a hluboký jako voda ze studny.

„Můj synu,“ zamumlal, „slíb mi, že budeš v politických bojích jednat zdrženlivě. Že budeš žít rozvážně, jako pravý Florentan. Ale neváhej jednat neústupně, když to bude nutné.“

Slova plynula jako řeka, byla pronesena jasně, s posledními zbytky života, které Giovanni dokázal nalézt v tom okamžiku těsně před smrtí.

Cosimo se na něj podíval, ztracen v otcových tmavých a jiskřících očích.

„Slíb mi to,“ naléhal na něj Giovanni z posledních sil. Pronikavé oči téměř probodávaly synovu tvář, křivka jeho úst vyzařovala výraz plný síly a vážnosti.

„Slibuji,“ odpověděl Cosimo hlasem zlomeným emocemi, ale bez zaváhání.

„Teď mohu klidně zemřít.“

Jak to Giovanni dořekl, zavřel oči. Tvář se mu konečně uvolnila, poté co dlouho čekal a zápasil se smrtí jen proto, aby mohl předat svému milovanému synovi tato slova.

Vyjadřovala všechno to, čím byl. Jeho oddanost svému městu a svému lidu, takt a umírněnost bez toho, aniž by kdy stavěl na odiv bohatství a hojnost prostředků a pak, samozřejmě, také jeho nelítostnou a svéhlavou schopnost rozhodování.

Jeho ruka byla náhle bez života a Piccarda propukla v pláč.

Giovanni Medicejský byl mrtev.

Cosimo objal svou matku. Cítil, jak je křehká a zranitelná. Slzy jí skrápěly tvář. A pak, zatímco jí šeptal, aby byla silná, se uvolnil z jejího objetí a šel ke svému otci, aby mu zatlačil oči a navždy tak zhasl ten pohled, který provázal jeho život.

Lorenzo poslal pro kněze, aby sloužil poslední obřad.

Když poté Cosimo vycházel z pokoje, šel za ním. Chvilí váhal, než promluvil, protože nevěděl, jestli ho může v tuto chvíli rušit, ale Cosimo mu naznačil pohledem, že je připraven ho poslouchat.

„Mluv,“ řekl mu, „co je tak důležité, že to nemůže počkat?“

„Abych řekl pravdu,“ začal Lorenzo, „jedná se o našeho otce.“ Cosimo nadzvedl obočí.

„Mám podezření, že ho někdo otrávil,“ řekl Lorenzo se stisknutými zuby.

Toto nečekané odhalení ho zasáhlo jako rána do hlavy.

„Cože? Jak můžeš něco takového tvrdit?“ a zatímco pronášel ta slova, popadl bratra Lorenza za límeček.

Jeho bratr předpokládal podobnou reakci a stiskl mu zápěstí.

„Ne tady,“ prohlásil příškrčeným hlasem.

Cosimo okamžitě pochopil. Choval se jako dokonalý hlupák. Dal ruce zpět podél těla.

„Pojďme,“ řekl, aniž by dodal cokoli dalšího.

V OCASE JE JED (IN CAUDA VENENUM)

Vzduch v zahradě byl ještě chladný.

Bylo dvacátého února, a ačkoli do jara moc času nezbyvalo, zdálo se, že se nebe nechce zbavit své temné barvy tůně, zatímco ledový vítr foukal svůj smrtelný dech na palác Medicejských.

Z fontány stojící uprostřed uzavřené zahrady vycházel ledový proud vody, která se stříbřitě odrazila v nádrži. Na vodní hladinu se vynořovaly kusy ledu.

„Uvědomuješ si, co říkáš?“

Cosimo byl rozčilený. Nejenže byl zdrcen, protože právě takovým strašným způsobem ztratil otce, ale teď měl ještě čelit hanebnému spiknutí. Co dalšího mělo přijít? Jeho otec byl mocný muž a v průběhu let si udělal mnoho nepřátel, nehledě na to, že Florencie byla tím, čím byla. Samotnou podstatou nádhery a moci na jedné straně a na druhé straně doupětem hadů a zrádců, kde nejmocnější rodiny jistě neviděly rády vzestup muže, který v průběhu dvaceti let dokázal vybudovat finanční impérium a otevřel banky nejen ve Florencii, ale také v Římě a Benátkách. A ještě hůře, jeho otec se vždy odmítal zřici svých lidových kořenů a byl dalek toho, že by chtěl spojit svůj rod s urozenými rodinami. Vždy raději zůstal s obyčejnými lidmi a bránil se tomu, aby zastával politické funkce. Případy, kdy vstoupil do paláce Signorie, bylo možné spočítat na prstech jedné ruky.

Cosimo zavrtěl hlavou. Ve svém srdci jasně cítil, že Lorenza podněcovaly dobré důvody. Ale jestli to bylo tak, jak říkal, kdo mohl takový zločin spáchat? A hlavně, jak bylo možné, že se jed dostal až na stůl jeho otce? Hledal svýma hlubokýma černýma očima živé světlé oči svého bratra. Jeho pohled vyvolával mnoho otázek a nechal ho, aby splynul na chvíli s pohledem bratra, a povzbudil ho tak k mluvení.

„Říkal jsem si, jestli je správné ti to říkat vzhledem k tomu, že to, co mám v ruce, jsou především podezření,“ řekl Lorenzo. „Mám jeden jediný důkaz pro tato svá tvrzení. Ale smrt našeho otce byla tak náhlá, že mi zůstala nejedna pochybnost.“

„Máš naprostou pravdu. Ale jak se to mohlo stát?“ zeptal se Cosimo rozhořčeně. „Jestli je pravda, co říkáš, tak ten jed musel být podstrčen někým z domu! Náš otec v poslední době nikam nevycházel, a i kdyby se to stalo, určitě by nejedl a nepil mimo dům.“

„To si uvědomuji. A to je důvod, proč se u mě jedná především o podezření, jak jsem právě řekl. Na druhou stranu Giovannimu nepřátelé nechyběli. A pak, když už jsem si myslel, že je to všechno bláznovství vykonstruované mou myslí, našel jsem tohle.“

Lorenzo držel v ruce hrozen tmavých bobulí. Byly nádherné, vypadaly jako černé perly, lákavé a neodolatelné.

Cosimo nechápal, jeho výraz kladl tisíc otázek.

„Rulík zlomocný,“ řekl Lorenzo. „Jedná se o rostlinu, která vytváří tmavé květy a jedovaté plody. Nachází se na polích, často blízko antických trosek. Pravdou je, že jsem našel tento malý trs tady, v našem domě.“

Cosimo byl tím zjištěním šokován. „Uvědomuješ si, co říkáš? Jestli je to tak, znamená to, že někdo v tomto domě intrikuje proti naší rodině.“

„Důvod navíc nenechat proniknout ven žádné podezření.“

„Ovšem,“ přitakal Cosimo, „naprosto s tebou souhlasím, ale to nám nezabrání přijít té věci na kloub. Pokud se to potvrdí, přidá se ke smrti ještě tragédie. Doufám, že to jsou z naší strany jen spekulace, protože jestli ne, Lorenzo, přísahám ti, že tu osobu, která to má na svědomí, zabiji vlastníma rukama.“

Cosimo vzdychl. Cítil, že ty hloupé výhrůžky vyzněly na prázdno a pocítil bezmoc a marnost, které stěží ovládal.

„Zřejmě by nebylo těžké opatřit si podobný jed ve městě, jako je Florencie, že?“ zeptal se s obavami, protože to, jak snadné bylo zaútočit na něčí život v tomto městě, byla hořká skutečnost. A s tím, co měl zdědit, bude muset být od nynějška dvakrát tak opatrný.

„Jakýkoli dobrý lékárník může získat podobné látky a připravit z nich lék nebo odvar.“

Cosimo si prohlížel zahradu kolem sebe. Byla holá a šedá, přesně jako to zimní ráno. Popínavé rostliny tvořily na zdech tmavé zneklidňující pavučiny.

„Dobrá,“ řekl pak, „uděláme to takhle. Ty budeš sledovat indicie týkající se otravy. V domě neřekneme nic. Vyživuj svá podezření, dej jim konkrétní formu. Jestli skutečně existuje člověk, který zavraždil našeho otce, chci se mu podívat do očí.“

„Udělám to, nebudu mít klid, dokud tvář toho hada nebude mít jméno.“

„Budiž. A teď se vrátíme.“

Lorenzo přikývl.

Když domluvíli, vrátili se do domu a temná předtucha toho odhalení jim rvala srdce.

POSLEDNÍ VŮLE

V těch dnech bylo uspořádáno bdění u mrtvého.

Všichni představitelé největších rodin ve Florencii přišli vzdát Giovannimu poctu. Dokonce i ti, kteří ho za jeho života považovali za úhlavního nepřítele. Mezi nimi byli samozřejmě Albizziové, kteří se odjakživa ve Florencii roztahovali. Rinaldo dorazil s pohledem plným opovržení a arogance. Ale nemohl se návštěvě vyhnout. Dva dny si v paláci Medicejských podávala dveře místní elita.

Teď, když všechno skončilo a bylo po nádherném, ale umírněném pohřbu, se Cosimo s Lorenzem a jejich manželkami nacházeli v jednom z velkých salónů paláce, aby si poslechli Giovanniho vůli.

Blízká osoba rodiny, Ilarione de' Bardi, do kterého Giovanni vkládal absolutní důvěru, právě rozlomil pečeť a teď se chystal přečíst poslední vůli Giovanniho. Lorenzo se tvářil sklíčeně, byl zcela pohroužen do svých chmurných myšlenek. Určitě pokračoval ve svém pátrání, pomyslel si Cosimo. Brzy si o tom promluví a proberou, jaké udělali pokroky. Mezitím se Ilarione pustil do čtení.

„Moji synové a jediní dědicové! Nepovažoval jsem za nutné sepsat závěť, protože jsem vás již před mnoha lety pověřil řízením banky a stáli jste po mém boku při řešení veškerých záležitostí týkajících se jejího chodu. Moc dobře vím, že jsem prožil celou tu dobu, kterou Bůh ve své dobrotě usoudil, že

mi chce přidělit v den mého narození. Věřím, že se nemýlím, když řeknu, že umírám spokojen, protože vím, že vás zanechávám v blahobytu, ve zdraví, schopné žít ve Florencii se ctí a důstojností, jak se sluší, s podporou přátelství mnoha lidí. Mohu říct, že smrt pro mne není těžká, protože cítím silné a jasné vědomí, že jsem nikdy nikomu nezpůsobil újmu, a naopak jsem v rámci svých možností činil dobro těm, kdo to potřebovali. A právě z tohoto důvodu vás nabádám, abyste v tom duchu pokračovali. Jestli chcete žít v bezpečí a být respektováni, doporučuji vám dodržovat zákony a nebrat nic z toho, co náleží jiným, protože tímto způsobem zabráníte tomu, abyste kolem sebe podněcovali závist a nebezpečí. Musíte pamatovat na to, že vaše svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhých, a to, co způsobuje nenávisť vůči nám, není to, kolik se toho lidem dává, ale kolik se jim toho bere. Dbejte tedy na vaše záležitosti, protože tak budete mít mnohem víc než všichni ti, kdo dychtí po majetku druhých, ale skončí jen tak, že ztratí ten svůj, a nakonec prožijí život v bídě a utrpení. Při dodržování těchto několika pravidel zdravého rozumu jsem si jist – navzdory nepřátelům, porážkám a zklamání, které někdy sužují život každého z nás –, že se mi podařilo zachovat mé dobré jméno v tomto městě neposkvrněné a že, pokud je to možné, jsem ho dokonce posílil. Nepochybují o tom, že pokud se budete řídit těmito mými jednoduchými radami, i vy udržíte a posílíte to své. Jestli se ale rozhodnete jednat jinak, tak vám se stejnou jistotou předpovídám, že váš konec bude jen jediný, a sice konec těch, kdo zničili sami sebe a svalili na svou rodinu nevýslovné neštěstí. Synové, žehnám vám.“

Zde se Ilarionův hlas přerušil. Piccarda propukla v pláč. Byl to tichý pláč, jen její tváře byly poznamenané vlhkými rýhami. Přitiskla si kapesníček z jemného plátna k očím a osušila je. Neřekla ani slovo, protože chtěla, aby Giovanniho vůle zůstala

ve vzduchu, vryla se synům do paměti a stala se vzorem pro jejich chování.

Pak Ilarione položil tu nejsamozřejmější, ale také nejsprávnější otázku.

„A teď, když jsem přečetl, o co jsem byl požádán, se vás ptám: co musíme udělat ohledně banky?“

Slovo si vzal Cosimo.

„Svoláme do Florencie všechny správce našich bank v Itálii, aby nás informovali ohledně situace v každé z nich. Žádám tě, aby ses o tuto záležitost v současné době postaral, Ilarione.“

Důvěrník rodiny Medicejských vážně přikývl a poté se rozloučil.

Piccarda se podívala na Cosima s pevností, jak to dělala vždy, když mu chtěla říct něco důležitého. Čekala na něj v knihovně domu.

Seděla v elegantním křesle potaženém sametem. V krbu praskaly žhavé uhlíky a sem tam vylétla nějaká jiskra až nahoru ke kazetovému stropu jako nějaká neposlušná světluška.

Piccarda měla dlouhé vlasy v teplém kaštanovém odstínu, sepnuté do vyšívaného čepce lemovaného perlami, s kápí z brokátu vyšívanou zlatými nitěmi a vzácnými kameny. Intenzivní indigová barva jejích šatů, které byly olemované kožešinou a stažené nad pasem nádherným stříbrným pásem, zvýrazňovala kontrast s měkkými tóny jejích tmavých očí. Bohaté záhyby stavěly decentně, ale jasně na odiv, jak velké množství vzácné látky bylo použito na ušití šatů. Široké rukávy končily u zápěstí opět stříbrným vyšíváním a byly střížené tak, aby odhalovaly rukáv šedého pláště ze sametu a brokátu, který bezpochyby vyžadoval velmi náročné zpracování.

Navzdory těžkým chvílím, které prožila, byla Piccarda krásná a při rozhovoru se svým synem rozhodná, aby mu dala najevo, co musí udělat. Cosimo nebyl samozřejmě hloupý, ale choval

lásku k umění a malbě, která dle jejího mínění ne vždy dobře ladila s vlastnostmi, kterými byl obdařen. A Piccarda nemohla připustit chyby nebo nedorozumění. Musela si být jista, že Cosimo pochopil, co ho čeká.

„Můj synu,“ začala, „tvůj otec se nemohl vyjádřit jasněji a vřeleji. A přesto vím jistě, že tě na sklonku života neušetřil rad jiného druhu. Florencie je jako divoký hřebec, který je nádherný, ale potřebuje být krocen. Každý den. Potkáš v jejích ulicích osoby, které budou ochotné ti pomoci a podpořit tvé dílo, ale také hrubiány a povaleče, připravené podříznout ti hrdlo, a vypočítavé nepřátele, kteří se pokusí využít tvého dobrého srdce a tvé poctivosti.“

„Matko, nejsem hlupák,“ ohradil se Cosimo a pomyslel si, jak dobře už tohle pochopil.

„Nech mě, abych ti to dořekla. Víím velmi dobře, že takový nejsi a že jsi měl svůj důležitý podíl na vzestupu této rodiny, ale nyní se věci komplikují, můj synu. Jsem přesvědčena, že budeš schopen najít si svoji cestu, která, přestože bude respektovat vůli tvého otce, bude moct zvolit směr podle tvého přesvědčení. Chci ti doporučit, abys krácel vyznačenou cestou. Tvé jednání ať vychází z učení stoiků a vyznačuje se snahou o dosažení obecného blaha nebo usměrňování každé z jeho forem, s formálním odmítnutím osobního prospěchu a okázalosti. Chci ti také říct, že odted' budu stále při tobě a bude mým nejdůležitějším úkolem jednat tak, aby tě celá rodina vždy podpořila, ať již budou tvá rozhodnutí jakákoli. Ale pamatuj na to, že i když je finanční situace zjevně příznivá, nepřátel je mnoho a jsou zákešní. Mám na mysli především Rinalda degli Albizzi. Měj se na pozoru před ním a před jeho politickou manipulací. A věz, že je to nemilosrdný muž, připravený na vše. Neexistují limity v jeho ambicích a jsem si jista, že udělá cokoli, aby ti uškodil.“

„Budu ve střehu, matko, a dokážu si získat vážnost.“

„Můžeš samozřejmě počítat se svým bratrem. Vždycky jsem si říkala, jak se vaše povahy a vaše rozpoložení myslí skvěle doplňují. Čím je on rychlejší a impulzivnější, tím více jsi ty přemýšlivý a analytický. Kde on jedná, ty zvažuješ a pak jednáš s širokou vizí světa, a to je v životě dobré a užitečné. Buďte si vždy blízcí a ohleduplní k chování a jednání toho druhého. Vraťme se ještě k tomu, co tě čeká. Snaž se zabývat svými záležitostmi a pamatuj si, že je velmi důležité předvídat tahy svého protivníka. Giovanni se vždy zdráhal účastnit se politického života ve městě, ale já jsem s tím nikdy moc nesouhlasila. Myslím si, že je důležité mít prostřední pozici, ve které, i když se zůstane blízko lidu, který byl odjakživa naším spojencem, se rozvíjí cesta politických funkcí a veřejných pozic, která může zhodnotit požadavky lidu a odpovědět na obavy urozených občanů tak, že bude udržovat podporu těch nejmocnějších rodin. Chci tím říct, že by ses měl vydat i tímto směrem, aby sis zajistil dvojitou podporu.“ Cosimo dokonale chápal, nakolik jsou Piccardiny rady správné a moudré. Přikývl. Ale jeho matka ještě zdaleka neskončila.

„Neměla bych to být já, kdo ti musí říct, že jak se zdá, Giovanni di Contugi poštal Giusta Landiniho ve Volteře. A důvody spočívají v katastrofálním zákoně potvrzeném tvým otcem. Říkám ti to proto, že se k tomu musíme nějak postavit a je potřeba nalézt řešení. Nechci tě kárat za pozornost, kterou věnuješ pracím na kopuli dómu, ale je také pravda, že zůstat mimo politickou scénu nás může vyjít draho. Věnuj tedy této skutečnosti pozornost. Nežádám po tobě, aby ses angažoval víc, než bys měl, Rinaldo degli Albizzi by mohl pochopit tvůj nečekaný zájem o veřejné věci tím nejhorším způsobem, ale nemůžeme ani nechat jemu a jeho rodině celou iniciativu. Florencie vstupuje do boje proti Volteře a naše nová pozice musí být jasná.“

„Na druhou stranu nemůžeme ani zradit lid a chudinu,“ poznamenal Cosimo. „Giovanni, můj otec, si velmi přál katastrální zákon, který umožnil lidem ve Florencii vidět, že jsou daněmi více zatíženy vyšší vrstvy.“

„Ale Rinaldo degli Albizzi mu to nikdy neodpustil. Snažím se ti říct, že nemůžeme jít proti němu právě nyní.“

„Já vím. Proto Rinaldo se svými ozbrojenými muži a spolu s Pallou Strozim zaútočil na Giustu Landiniho.“

„Samozřejmě. Tvůj otec by se postavil proti šlechticům, ale udělal by to bez toho, aby zaujal příliš jasnou pozici. A udělal by dobře. Teď je důležité dát nicméně najevo, na čí straně jsme. Smysl mých konstatování je právě tento, už si nemůžeš dovolit nemít jasnou politickou cestu a dát najevo své úmysly. A tudíž, aniž bys popřel otcovo dílo, poskytni Florencii oporu.“

Giovanniho záměrem bylo nastolit daně podle principu úměrnosti vzhledem k příjmům, a na tom není nic špatného. A není rozpor v podpoře tohoto principu a postavení se vůči městu, které se obrátilo proti Florencii.“

„Já vím,“ vzdychl si Cosimo, „myslím, že budu stát po boku dalších rodin, abych v tuto chvíli nevyvolal pocit, že se chci příliš odlišovat, ale současně zachovám naši pozici ochránců lidu a celého národa. Když zklameme obyčejné lidi, vše, pro co pracoval můj otec, bude ztraceno.“

Piccarda spokojeně přikývla. Cosimo jednal správně a s rozumem. Ve tváři se jí objevil, i když jen letmo, náznak úsměvu prosyceného hořkostí. Ale nestačila už nic říct, protože do knihovny vtrhla Contessina.

Měla vytreštěné oči a vypadala, jako by jí byl v patách sám ďábel. „Giusto Landini...“ zakřičela dutým hlasem, „Giusto Landini je mrtev. Byl zavražděn Arcolanem a jeho pochopy!“

RINALDO DEGLI ALBIZZI

„Starý je konečně mrtev a tím utržili Medicejští tvrdou ránu.“

Rinaldo degli Albizzi zářil radostí. Byl uvelebený na lavici v hostinci ve svém kabátci ze zeleného brokátu a kalhotách stejné barvy. Palla Strozzi ho sledoval úkosem.

„Co tím chceš říct? Že nastal ten správný okamžik zasáhnout ty zatracené lichváře?“ Rinaldo si prohrábl kaštanové kadeře. Oči mu jiskřily. Stáhl si kožené rukavice a hodil je na dřevěný stůl. Počkal, až se k němu přiblížila pěkná hostinská a po celou dobu mu Palla nestál ani za odpověď. Rád ho nechával čekat. Byl to způsob, jak zdůraznit rozdíl, který navzdory všemu mezi nimi byl. Rodina Strozziů byla mocná, ale určitě ne tak jako ta jeho. A pak, Palla nebyl nic jiného než humanista, slabý a elegantní, ale naprosto nedůsledný pisálek. Proto, aby se věci změnily, byla potřeba energie a krvežíznivost a on byl dobře obdařen jak prvním, tak druhým.

„Dones nám jehněčí kýtu,“ řekl pěkné hostinské, „chléb a červené víno. A pospěš si, protože jsme hodně bojovali a máme hlad.“

Když žena s dlouhými černými vlasy za velkého šustotu sukní odcházela směrem ke kuchyni, Rinaldo se za ní kradmo díval. Měla bezelstný pohled a světle hnědé oči s nádechem zlaté. V jejím chování bylo něco, co mu rozpalovalo krev.

„Je zajímavé vidět, jak se vychloubáš našimi bojovými schopnostmi, když jsme nepohnuli ani prstem... Ale předpokládám,

že to tvoří součást tvého pochybného způsobu, jak udělat dojem na ženy z lidu,“ poznamenal Palla Strozzi popuzeně. Nesnášel, když mu Albizzi neodpovídal.

A to se stávalo častěji, než by si přál.

Rinaldo se namísto odpovědi usmál.

Pak se obrátil na Pallu, sedícího v očekávání naproti němu.

„Můj milý Pallo,“ pronesl, „začnu zeširoka. Není snad pravda, že nás Rada deseti pověřila vedením našich mužů proti Volteře, aby ji potrestala za to, že povstala, a že se pak situace uklidnila sama od sebe? Viděl jsi ji, ne? Tu hlavu Giusta Landiniho naraženou na kopí! A pamatuješ si, proč se chtěl Giusto postavit proti Florencii, ne?“

„Samozřejmě!“ zvolal Strozzi, „kvůli novým daním uvaleným zákonem o katastru.“

„Který chtěl kdo...?“ napovídal mu Rinaldo degli Albizzi.

„Giovanni Medicejský.“

„Přesně tak.“

„Ale nakonec byla Giustova arogance potrestána jeho vlastními spoluobčany. Arcolano shromáždil své muže a usekli mu hlavu.“

„A dovoluji si dodat, jak jsi už předtím poznamenal, že nám tím ušetřili špinavou práci a my z toho vyjdeme čistí jako padlý sníh a jako vítězové, protože jsme znovu přivedli Volterru pod ochranná křídla Florencie.“

„A aniž bychom hnuli prstem,“ dodal Palla Strozzi.

„Přesně tak. A teď,“ pokračoval Rinaldo, „není tajemstvím, že Niccolò Fortebraccio hnije ve Fucecchiu, jestli je pravda, že byl právě Giovanni Medicejský hlavním zastáncem míru ve Florencii a mužem, který umožnil Florentánům, aby ho propustili. Můžeš to popřít?“

„To bych si netroufl,“ řekl netrpělivě Strozzi, „ale nezáhrávej si se mnou, Albizzi.“

„Ani trochu si s tebou nehraji a brzy si to uvědomíš. Ale faktem je, že město Volterra, které se vzbouřilo, nám bylo právě nedobrovolně vráceno panem Arcolanem díky jeho důmyslné manipulaci.“

„Jestli se může útok čepelí definovat jako manipulace.“

Rinaldo mávl nad tím konstatováním rukou, téměř jako by ho to obtěžovalo. A po pravdě ho to obtěžovalo hodně, protože špatně snášel, jak Palla afektovaně zdůrazňoval ty hloupé detaily.

„Hlouposti,“ pronesl, „kdybychom nebyli připraveni na krveprolití, těžko bychom mohli pomyslet na získání naší Florencie.“

„Nemám s tím žádný problém, Albizzi, jen mám rád, když jsou věci nazývány pravými jmény.“ Palla věděl, že tímto způsobem dráždí svého společníka, a nechtěl mu to žádným způsobem usnadnit. Nakonec se necítil ani trochu být mu podřízen.

„No tak, příteli, nepřehánějme to s nepodstatnými detaily. Nech si tyto tvé strategie pro někoho jiného. Vraťme se k nám. Niccolò Fortebraccio zaníceně dychtí po tom vrátit se, aby mohl vypálit město a znásilnit ženy...“

„Jak mu to vymluvit?“ přerušil ho Palla a zároveň padl jeho zrak na pěknou hostinskou, která pokládala na stůl voňavý chléb a džbánek vína černějšího než hřích se dvěma dřevěnými poháry. Přitom široký výstřih jejího jednoduchého oděvu odhalil plná bílá ňadra, což přimělo Pallu mlasknout, jako kdyby právě ochutnal neodolatelnou lahůdku.

Zdálo se, že si toho nevšimla, a vracela se do kuchyně, zatímco z ní nespouštěl oči.

„Poslouchej moje slova místo toho, abys mě přerušoval kvůli obtěžování hostinské, starý hříšníku,“ káral ho Albizzi. „Pochopil jsem velmi dobře, že sdílíš chuť s Fortebracciem, ale o to vůbec nejde!“

„A o co tedy jde, o milost?“ Zatímco se Strozzi ptal, nalil víno do sklenic. Tu svoji hned vypil několika loky. Lahodný mok uspokojoval jeho smysly.

„Chci tím říct, že musíme zajistit bitvu. Jen vyvoláním další války můžeme uvrhnout město do totálního zmatku a využít toho k tomu, abychom se ho zmocnili jedním rázem.“

„Skutečně?“ Pallu to příliš nepřesvědčilo a naléhal na Rinalda: „Jsi si opravdu jist, že je to ta nejlepší strategie? Jestli jsem to správně pochopil, chtěl bys použít Fortebracciův vztek vůči Florentánům, tajně ho podplatit, aby vyvolal válku proti Florencii, a pomocí krve a hrůzy se zmocnit města?“

„No, taková byla myšlenka, a pak, byla by to fiktivní válka. Necháme ho zabít trochu lůzy, možná se do toho zaplete i Cosimo a ti jeho a v tu chvíli zastavíme masakr, jelikož jsme domluveni, a převezmeme moc. Snadné a čisté, nezdá se ti?“

Palla zavrtěl hlavou.

„To se mi vůbec nezdá,“ řekl. „Nebylo by lepší počkat na příhodnější okamžik? Víš, že Niccolò da Uzzano je přítelem Medicejských, a pokud bude stát po jejich boku, nebude snadné zvítězit nad někým, jako je Cosimo, ani zmocnit se města, jak říkáš ty.“

„A co tedy navrhuješ?“ vybuchl netrpělivě Albizzi. „Giovanni Medicejský je mrtev a vedení rodiny a její majetek přejdou do rukou jeho synů. Lorenzo je hlupák, ale Cosimo může být nebezpečný. Už několikrát ukázal, že si umí poradit. Jeho jméno je za kopulí katedrály a víme všichni, jaké jsou jeho vztahy s papežem. Jistě, dělá ze sebe velkého mecenáše, ale ve skutečnosti je prohnáný a bezcitný jako jeho otec a možná ještě víc. Pravdou je, že pokud necháme toho korupčníka a lichváře jednat, dovede do záhuby nejen naše rodiny, ale celou Republiku.“

Palla si odfrkl.

„Předesílám, že kopule chrámu Santa Maria del Fiore není jen záležitostí Medicejských, a byla to Opera del Duomo, kdo nařídil způsob a čas její realizace. A jak je mi známo, Filippo Brunelleschi pokračuje obrovským tempem...“

„Dokonce příliš velkým!“ Tentokrát to byl Rinaldo, kdo přerušil Pallu.

„Ano, až přespříliš,“ souhlasil Palla, „a co je horší, zcela na úkor Lorenza Ghibertiho, který byl pověřen dohlížením nad dílem spolu s Filippem!“

„Ano, ano, vím, že to tě teď nejvíc trápí, ale musíš se s tím srovnat, naše problémy nevyřešíme kulturou!“ vybuchl Rinaldo, který těžko snášel neustálé odbočování myšlenek přítele, tak často spojených s tématem, které mu bylo zcela cizí, uměním.

„V každém případě,“ pokračoval Strozzi, „nevím, jakou objektivní výhodu bychom mohli získat zničením našeho města s cílem nechat zabít Medicejské. Když už, tak by v tuto chvíli stálo za to najmout pár nájemných vrahů. Ostatně, nemělo by snad větší smysl nepodnitit Fortebraccia vůči samotné Florencii, ale proti jinému cíli? A možná s posvěcením od Rady deseti?“

A zatímco se slova Pally Strozziho nesla vzduchem, objevila se hostinská s dřevěným podnosem, na kterém se vyjímala mísa s obrovskou jehněčí kýtou překrojenou napůl. Další dvě menší misky vydávaly intenzivní vůni dušené čočky.

„Úžasné,“ pronesl Rinaldo, když měl jídlo před sebou. „Cože jsi říkal?“

„Říkal jsem, že bychom možná měli větší úspěch, kdybychom přesvědčili Fortebraccia, aby směřoval své krvelačné úmysly směrem k Luce.“

„A proč?“

„Proto, aby se rozšířilo naše území a legitimizovala se další válka, ale bez podpory útoku na naše vlastní město. To by bylo

jednoduše šílené. Nicméně první část tvé myšlenky, naplnit kapsy Fortebracciovi a přesvědčit ho tak k útoku, je dobrá. Jenomže bych ho nechal napadnout Lukku. Je unavený tím, že stále hnije ve Fucecchiu, je nebezpečný a mimo kontrolu. To jsi řekl i ty, a takto ospravedlníme rozhodnutí zaměstnat ho útokem na město Paola Guinigiho. Já jsem v tomto okamžiku v Radě deseti a mám své dobré spojence, a ty zase tvé. Nebude těžké přesvědčit Nejvyšší úřad, aby vyjádřil souhlas s napadením Lukky, abychom tak nastolili naši nadvládu jednou provždy. Právě tak, jak se to stalo s Volterrou. Fortebraccio napadne a oblehne Lukku. Jakmile převezme město, budeme to opět my, vyslanci města Florencie, kdo bude uklidňovat obyvatele. Získáme tak mír po vítězství a opět i přízeň prostého lidu a obyvatel Florencie. A jakožto zachránci Republiky posílíme naše pozice ve městě proti Medicejským.“

Rinaldo se nad tím zamyslel. Myšlenka nebyla špatná, ale Palla byl příliš slabý s těmi svými výplody ducha.

V tichosti se zakousl do masa a odtrhl ho od bílé kosti.

Právě vyhráli bitvu proti Volteře, ale válka musela pokračovat, v tom s Pallou souhlasil. A myšlenka posílit opět svou prestiž a politickou moc prostřednictvím vojenské převahy a rozšíření florentské nadvlády byl inteligentní způsob, jak dále oslabit pozici Cosima Medicejského. A pak, ve válce nějaká rána do zad nebo osudové seknutí bývaly na denním pořádku. Smrt byla všude a on měl v úmyslu to neponechat náhodě. Nebude jen přihlížet.

„Budeme tedy bojovat,“ řekl a pozvedl číši. Palla Strozzi udělal totéž a zpečetili to přípitkem.

„A umlčíme argumenty toho zatraceného potomka rodu Medicejských.“ Rinaldo vyprázdnil pohár. Víno mu potřísnilo rty. V zastřeném světle svíce to vypadalo jako sražená krev. Vyklouzl mu krutý smích. „Cosimovy dny jsou sečteny,“ řekl tlumeným hlasem.

VOŇAVKÁŘKA

Co se týká jedů, nebyl Lorenzo žádný nováček. Kromě mnoha jiných schopností zdědil po matce vášeň pro byliny a prášky. Nebyl bylinkář a ani neznal tajnou alchymii vycházející z lidové moudrosti, ale přesto mu něco z matčiny vášně zůstalo. Když nic jiného, byl schopen poznat, jací obchodníci s kořením ve Florencii mohli snadno opatřit prášek nebo jedovaté byliny.

Nebylo toho moc, o co se opřít, ale bylo to lepší než nic a popravdě řečeno, jedním si byl téměř jist – jeho otec možná nezemřel přirozenou smrtí. Něco mu říkalo, že ta jeho náhlá nevyléčitelná nemoc musela být někým vyvolána.

Zatím se mu nepodařilo zjistit, kým a s jakým cílem.

Otázky mu zahlcovaly mysl a možné odpovědi vyvolávaly další otázky, a proto se velmi racionálně rozhodl, že se postaví problému čelem tím nejjednodušším a nejjistějším způsobem. Vráti se od konce na začátek zločinného úmyslu.

Vycházejí z tohoto předpokladu, ve dnech následujících po smrti Giovanniho se rázným a umíněným způsobem vyptával několika obchodníků s bylinami. Jistě, trochu riskoval, v několika situacích dokonce za přípustnou mez, ale nakonec všichni věděli, kdo je – a co je ještě důležitější –, koho představuje. Proto i ti, kteří ztratili nějaké slovo či gesto navíc, se měli na pozoru, aby nepronesli něco, čím by se dostali do sporu

s Medicejskými. Pravdou je, že to navzdory vynaloženému úsilí nepřineslo žádné výsledky.

Mezitím spolu s Cosimem dávali pozor na veškeré služebnictvo, které sloužilo v paláci Medicejských. Nebylo to jednoduché, ale nakonec se podezření soustředilo na jednu pěknou služebnou s havraními vlasy, která byla před nedávnem přijata. Vykonyvala některé podružné práce pár dní v týdnu. Na základě svého pátrání Lorenzo zjistil, že tato žena v minulosti po určité době vlastnila ve Florencii obchod s vůněmi. Jmenovala se Laura Ricciová. Jestli někdo něco věděl o lektvarech a vyznal se v magii, byla to ona, řekli si. Samozřejmě to zařídili tak, aby nezbudili podezření. Lorenzo ji měl sledovat, aby zjistil, kde bydlí, a trochu ji vyzpovídat. Měl si počínat opatrně a pozorně. Nakonec tu nebyl žádný důkaz, že to je ona. Ale určitě to byla nejvíc podezřelá osoba.

Proto teď Lorenzo tajně tu hezkou voňavkářku už pěknou chvíli sledoval ve špinavých tmavých uličkách města, potřísněných krví a zbytky rozsekaného masa.

Otázka řezníků byla ve městě velmi diskutovaná vzhledem k tomu, že z důvodu neustálého popojíždění jejich vozů a kár nechávali všude podél cest v centru stopy krve a odpadu z masa. Vzduch byl prosycen odporným nasládlým zápachem, ze kterého se zvedal žaludek. Již před nějakým časem Rada dvou set ten problém vznesla, ale nikdo z příslušných institucí nerozhodl, co s tím. Někteří uvažovali nad tím přestěhovat krámky všech florentských řezníků na most Ponte Vecchio, ale nakonec se s tím neudělalo nic. V každém případě poté, co Lorenzo prošel kolem Slaměného trhu, sledoval ženu přes Ponte Vecchio, dokud nedošla do čtvrti Oltrarno. Prošli kolem Hospitálu pro pocestné a voňavkářka pokračovala k mostu Svaté Trojice, kde odbočila do jedné uličky vpravo, až se nakonec zastavila před nějakým krámkem, zřejmě svým. Vytáhla klíč a strčila ho do zámku.

Rozhlédla se, aniž by se jí podařilo skrýt stín obav, a pak vstoupila. Zdálo se, že se bojí, jestli ji někdo nesleduje.

Když Laura vstoupila dovnitř, byla místnost velmi málo osvětlena. Pouhé čtyři svíčky vydávaly své slabé světlo z železného lustru, zavěšeného ze stropu. Ve snaze učinit prostor méně ponurým otevřela zásuvku, vytáhla několik lojových svící, nabodla je na tříramenný stříbrný svícen a položila ho na pult mezi sady skleněných nádob, které obsahovaly byliny a různobarevný prášek. Právě trochu rozjasnila místnost, i navzdory pevně zavřeným okenicím, když se náhle ozval nějaký hlas, až skoro nadskočila.

V jednom rohu seděl v sametovém křesle muž zvláštního vzhledu. Měl hluboké modré oči a dlouhé zrzavé vlasy. Byl oblečen celý v černém, včetně pláště, který mu visel na jednom rameni. Kabátec, zesílený kovovými pláty, ho řadil do okruhu bojovníků, což potvrzovalo i to, že měl za pasem krátkou dýku, kterou by jistě neváhal vytasit. Tou si již očividně před nějakou dobou rozkrájel na čtvrtky jablko, které teď s velkým uspokojením jedl.

„Tak jsi tedy přišla, *mein Kätzchen*?“

Muž pronesl ta slova hrubým a nepříjemným hlasem, který jen stěží udržoval stejný tón. Zvláštním způsobem stoupal a klesal, jak se mu zachtělo, aniž by se muži dařilo ho ovládat. Nebo aspoň ne úplně.

„Můj Bože, Schwartzi,“ řekla Laura, „vylekal jsi mě.“

Švýcarský žoldnér se na ni dlouho beze slov díval. Všiml si, jak se zachvěla pod jeho ledovým pohledem.

„Bojíš se mě?“ zeptal se jí.

„Ano.“

„Výborně. Mají podezření?“

„Ano.“

„Myslel jsem si to. Na druhé straně, udělala jsi, co jsi musela. I kdyby něco pochopili, bude příliš pozdě.“